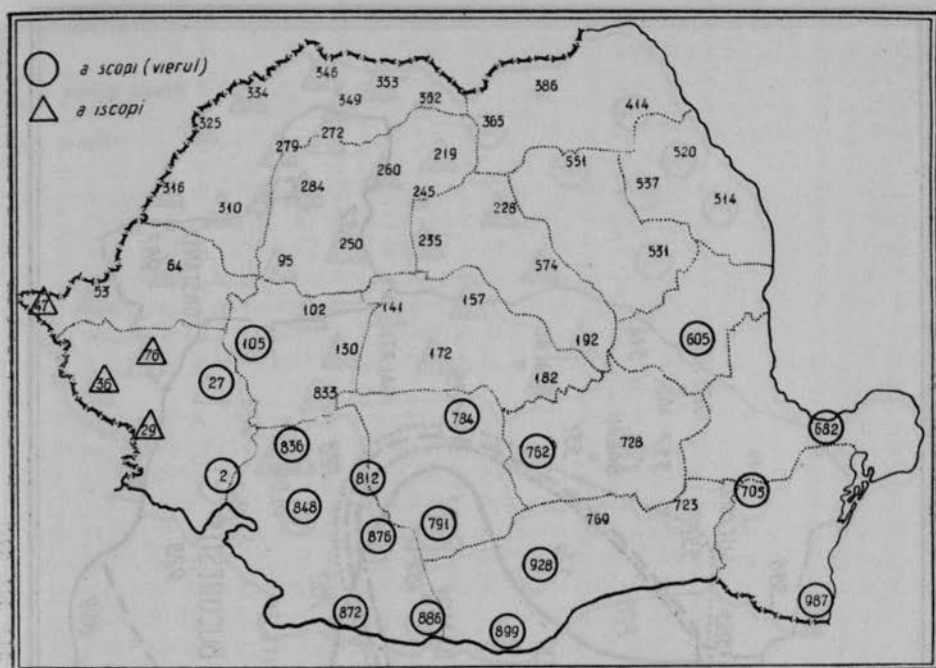

Harta 22 : *A scopi* (ALRM n. I 211)

mai vechi împrumuturi slave din limba română (sec. VI—XI) devine de necontestat¹.

Dar, alături de cel mai vechi strat lexical „slav daco-moesic“ (de tip bulgar), extinse pe întreg teritoriul limbii române (sau aproape pe întreg acest teritoriu), întâlnim și un număr de cuvinte, de asemenea de tip bulgar, răspândite doar în partea sudică a țării — Muntenia, Oltenia, Dobrogea, sudul Moldovei (uneori chiar toată Moldova), sudul Transilvaniei și răsăritul Banatului. Care este explicația acestui fapt, întrucât în interiorul acestei arii cuvintele respective sînt larg folosite și par a avea o vechime destul de mare? Care este limita în timp de la care putem considera că au pătruns aceste cuvinte în graiurile sudice ale limbii române? Răspunsul îl vom putea da, cred, dacă vom ține seama de faptul că Transilvania a fost ruptă de restul teritoriului românesc, fiind ocupată de unguri, la sfîrșitul secolului al XI-lea, în timpul domniei lui Geza I (1074—1077) și a lui Ladislau I (1077—1095), și la începutul sec. al XII-lea, în timpul lui Coloman I Cărturarul (1095—1116)².

În aceste condiții, o serie de inovații lexicale — împrumuturi slavo-bulgare au putut să nu se mai extindă la nord de partea sudică a Transilvaniei,

¹ Cf., acum în urmă, precizările aduse de acad. E. Petrovici în legătură cu *Problema limitei sud-vestice a teritoriului de formare a limbii românești*, LR, IX, 1960, nr. 1, p. 82—83 (și harta anexată).

² *Istoria României*, vol. II, Ed. Acad. R.P.R., 1962, p. 72—73.